

BrVe Times

1/2013

Z OBSAHU

Milá čtenářko, milý čtenáři,

právě čteš první číslo našeho nového školního časopisu, který se jmenuje „BrVe Times“

Redakce časopisu se sešla v hojném počtu — Kristýna Beranová, Dominika Lambertyová a Aneta Šafářová z 6. A, Ondřej Hátle, Jan Jarolím a Filip Müller z 6. B, Matyáš Jäckel, Anna Joštová a Ondřej Řehořek ze 7. B, Aneta Novotná, Karolina Plucnarová a Jan Rychnovský z 8. A, Pavla Avramová, Eliška Bergmanová, Kateřina Včelišová a Jakub Vondrouš z 8. B a Janka Plešková z 9. A, Leoš Šebela, Miroslav Hruběš a Božena Jarešová.

Hlasováním byl vybrán název časopisu BrVe Times, jeho první číslo právě čtete.

Všechny nás zajímá, co se děje nejen ve škole, ale i ve městě. Do časopisu můžete přispívat všichni — učitelé, žáci, správní zaměstnanci. Těšíme se na vaše názory, připomínky, pochvaly, ale i různé křížovky, tajenky a podobně.

*Za redakci
Božena Jarešová*

**Střípky z historie
Na slovíčko s...**

Letem světem školou

Ze zápisu prvňáčků „Letem světem“

Multikulturní týden

Okresní kolo Olympiády v českém jazyce

Z adaptačního kurzu žáků 7. tříd

Z hodin literární výchovy v 7. B

Recitační soutěž

Turnaj dívek v basketbale

9. A píše povídky a zamyšlení

**Výlet do Střední hotelové školy Bohemia Chrudim
Luštěniny**

I. ročník, 1. číslo, datum vydání: 26. března 2013

BrVe Times, časopis ZŠ Bratřanců Veverkových v Pardubicích

Vydává Základní škola Pardubice, Bratřanců Veverků 866, IČ: 60159154

Odpovědný redaktor: Mgr. Božena Jarešová, e-mail: brvetimes@seznam.cz

Střípky z historie...

Budova Základní školy v ulici Bratranců Veverkových v Pardubicích, která v letošním roce oslavila 101. výročí, patří rozhodně k nejhezčím stavbám ve městě. Byla postavena ve středu rušného města, a přece v klidném prostředí parku.

Škola v roce 1911

A jak v parku ve středu města začala historie školy?

Dne 5. června 1909 se obecní zastupitelstvo usneslo uvolnit 700 000 korun na stavbu dvou nových škol, jednou z nich byla škola u sv. Jana. Do 30. září 1909 došlo osmnáct návrhů na stavbu základní školy. První cenu získali architekti Otakar Polák z Loun a Josef Caska z Náchoda. Stavba byla zadána panu Františku Potůčkovi. Dne 26. července 1910 se začalo s kopáním základů.

Odborná pokračovací škola pro učně (1927)

Dne 28. září 1911 byla škola slavnostně otevřena. Klíče od budovy byly předány panu řediteli Václavu Horákovi. Školou byli všichni nadšeni. Obdivovali prostorné a světlé třídy, moderní vybavení. Mimo tříd, dvou ředitelen, sboroven a kabinetů byly ve škole vybudovány dvě kreslárny, modelovna, dívčí pracovna, fyzikální síň

a moderní tělocvična. Každá místnost měla zvláštní ventilaci, kterou se přiváděl vzduch ohříváný topným tělesem.

Dne 9. října 1911 začalo vyučování v deseti třídách. Zúčastnilo se ho 627 žáků – 299 chlapců a 328 dívek. Třídy v přízemí byly propůjčeny c. k. státnímu gymnáziu. Na jižní straně budovy byl vybudován zvláštní vchod pro opatrovnu, tak se tehdy říkalo mateřské škole.

Dne 2. prosince 1911 se v tělocvičně školy pro všechny žáky pardubických obecných a měšťanských škol promítaly obrázky skioptikonem, přístrojem na promítání obrázků. V roce 1912 se konala výstava výrobků žáků spojená s jejich prodejem. Z výtěžků prodeje a z darů se pořizovalo oblečení pro chudé žáky. Škola zajišťovala v průběhu roku i stravování.

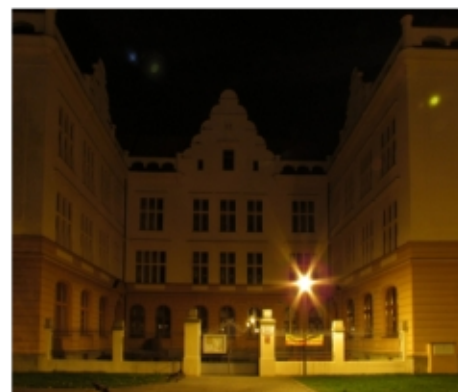

Perokresba (Autor: M. Hrubeš)

V roce 1914 vypukla první světová válka. Škola několikrát sloužila jako kasárna pro vojsko, které procházelo městem. V letech války bývala budova propůjčována c. k. reálce, c. k. státnímu

gymnáziu, pomocné škole, obecné škole novoměstské a škole na Skřivánku.

Dne 26. září 1915 zemřel první ředitel školy Václav Horák a novým ředitelem se stal Arnošt Kabeláč.

Škola dnes

Roky války znamenaly pro učitele a žáky nejen špatné životní podmínky, ale také střídavé vyučování. Děti v této době pomáhaly sběrem nejrůznějších věcí – léčivých bylin, šatstva, prádla, knih pro důstojnickou knihovnu, prodávaly pohlednice, odznaky. Zvláštní byly „kapesníčkové dny“. Dívky chodily po ulicích a každá domácnost jim musela dát alespoň jeden kvalitní kapesník nebo podobný kousek látky. Z tohoto materiálu se šilo prádlo pro invalidy.

Ze sborníku Z historie Základní školy v ulici Bratranců Veverkových v Pardubicích vybrala Božena Jarešová

Dívčí škola v roce 1923

V prvním čísle jsme vyzpovídali ředitele školy pana Leoše Šebelů.

Proč jste se stal ředitelem zrovna na naší škole?

Přiznám se, že ještě před rokem by mě ani ve snu nenapadlo, že bych mohl dělat ředitele jakékoliv školy. V univerzitním prostředí jsem byl spokojen. Naši (tehdy ještě Vaši) školu jsem zprostředkovaně znal a měl jsem s ní nějaké zkušenosti a také dost informací o ní. Nevím, zda si na to ještě někdo z žáků vzpomene, ale asi před třemi roky jsem pro tuto školu pořádal dětský den s hasičskými auty, policejním zásahem a ukázkou kynologického výcviku. Jedním z důvodů, proč jsem do „toho“ šel, bylo, že je tato budova krásná. Zároveň jsem však věděl, že mě tu čeká mnoho práce...

Jak jste spokojený s prací a kázní dětí na této škole?

Tato otázka je více zákeřná, než se zdá... Moje původní představa byla, že kázeň bude ještě o něco horší, než ve skutečnosti je, čímž ale nechci říct, že bych tuto disciplínu u vás – našich žáků – považoval za silnou. Jako velké zklamání se pak v mých očích jeví pracovní morálka. Jako nejzásadnější však považuju absenci jakýchkoliv ambic u mnohých z vás. To je problém, který mě ze strany žáků v této škole trápí nejvíc.

Co Vás přimělo k uspořádání multikulturního týdne?

Důvod volby této akce byl od počátku naprosto jasný a jednoduchý. V našem „ústavu“ se v letošním školním roce vzdělávají žáci neuvěřitelných sedmácti (!) národností. Z tohoto důvodu

j jsme s ostatními pedagogy vymysleli tuto akci, ve které jsme chtěli přiblížit zvyky a tradice jiných (pro nás mnohdy velice exotické) země. V budoucnu budeme určitě v této nově nastolené tradici pokračovat. Samozřejmě s jinými státy.

Co vše se podle Vás na této škole změnilo?

Co se ve škole změnilo, můžete posoudit především vy, žáci, případně vaši vyučující. Pevně však věřím, že se nám podařilo nastolit otevřenou komunikaci s vámi – žáky, ale i s rodiči a dalšími partnery. Postupně se také mění povědomí o naší škole a snad taky (aspoň trochu) veřejné mínění. Za posledních 5 měsíců se naše škola objevila desetkrát v médiích (v televizi, v rozhlasu či v novinách) – všechny můžete najít na našem školním webu. Nový školní web je vlastně také jedna ze zásadních novinek. Na škole se koná dost akcí, které mají tradici, ale také těch, u nichž ukáže teprve čas, jestli se budou opakovat i nadále. Velkou změnou ve škole je činnost školní psycholožky, na kterou se se svými problémy obrací spousta z vás. Za její práci patří paní psycholožce velký díky. Dost velkou změnou bylo zavedení nového školního řádu, což se vzápětí projevilo zejména na vyšším počtu napomenutí, důtek a snížených stupňů z chování. Bohužel to ale byla jediná možná cesta (spolu se změnou chování a přístupem ke svým povinnostem ze strany žáků), jak dostat kázeň na této škole na běžnou úroveň. Zde ale budeme muset na sobě všichni výrazně zapracovat.

Plánujete v nejbližší době ještě nějaké další změny?

Ano a některé z nich budou dost podstatné. V současné době pracujeme na změně školního vzdělávacího programu, který vstoupí v platnost již od 1. září letošního roku. Žáci letošních 5. a 6. ročníků si budou již brzy moci vybrat z několika specializací – všeobecné,

sportovní přípravy a na informatiku. Na konec letních prázdnin plánujeme nově adaptační kurzy pro žáky budoucích prvních a šestých tříd. Plánujeme také několik nových akcí pro žáky s rodiči (předběžné informace již jsou na školním webu). Na Vánoce chystáme velké překvapení pro všechny naše žáky, ale co to bude, si budete muset počkat...

Co nám o sobě můžete říct?

Je mi 35 let, bydlím v malé obci nedaleko Pardubic, jsem narozen ve znamení... ale ne... neřeknu... Mé nejoblíbenější zvíře je pes (čím větší, tím lepší, musí ale být „muchlaci“). Často se mě žáci ptají, kolik mám doma kravat. Pro jistotu jsem je znovu přepočítal, neboť jich přes Vánoce několik přibýlo a došel jsem k číslu 39... V současné době studuju na Univerzitě v Českých Budějovicích obor „Prevence, náprava a terapie zdravotní a sociální problematiky dětí, dospělých a seniorů“. Mé koníčky jsou turistika (miluju Vysoké Tatry a každoročně se do nich opakově vracím), hudba (pop, cross-over, Eva a Vašek a jiné), dále fotografování, počítačová grafika, tábory (letošní školní tábor bude můj šestatřicátý, na kterém jsem byl jako vedoucí), sport (florbal, nohejbal, squash, gaučgymnastika,...). Většinu volného času mi zabírá naše škola. Velkou část víkendů pak trávím na Univerzitě Hradec Králové, kde doposud působím na Katedře sociální pedagogiky jako odborný asistent (vyučuji předměty Pedagogika volného času, Informační a komunikační technologie, Marketing a propagace v neziskovém sektoru, Etika, Komunikativní dovednosti, Rodinná a sexuální výchova, Teorie výchovy, Teorie a metodika zájmového vzdělávání, Didaktika organizování volného času, Přípravný kurz pro práci v letních dětských táborech a konečně Adaptační kurzy).

S panem ředitelem rozmlouvaly A. Komersová a D. Lambertyová z 6. A

Multikulturní týden „Letem světem se školou“

Ve dnech 25. února – 1. března 2013 se na naší škole uskutečnil ve spolupráci s Centrem pro integraci cizinců v Pardubicích **MULTIKULTURNÍ TÝDEN**, jehož posláním bylo seznámení s některými vybranými kulturami, se kterými se děti mohou denně setkávat jak v naší škole, tak i mimo ni. Tentokrát jsme se seznámili s Mongolskem, Vietnamem, Angolou, Ruskem a Ugandou.

První den týdne nás poctili svou návštěvou domorodci z Mongolska. Dověděli jsme se mnoho novinek o této krásné pro nás velice exotické zemi, ochutnali tradiční pečivo a věnovali se mongolské kaligrafii. V úterý nás navštívila "delegace" z Vietnamu. Zahráli jsme si tamější tradiční pohádku a shlédli jsme módní přehlídku našich děvčat ve vietnamských krojích. Ve středu nás navštívil angolský student studující pardubickou univerzitu a seznámil nás se zvyky, tradicemi a přírodou své rodné země. Předposlední den přijela do školy návštěva z Ruska. Na program bylo seznámení s

tradicemi a zvyklostmi Ruska, také jsme si zazpívali známé ruské písně. V tělocvičně jsme nacvičovali s ruskou baletkou žijící v Česku jazzbalet. Nejlepší návštěva až z daleké Ugandy! Viděli jsme malého černouška, ale hlavně úchvatné černošské tance, rituály, ozdoby, zpěv a bubnování. Skvělý zážitek!!!

První multikulturní den jsme zahájili cestou do Mongolska. Na začátku první vyučovací hodiny nás přivítala školním rozhlasem mongolská domorodkyně. Druhou vyučovací hodinu se přesunula třída 6. A do učebny, kde je přivítala mongolská paní, která jim přichystala krásnou prezentaci. Začala sdělovat informace týkající se Mongolska. Byl s ní i mongolský karikaturista, který neuměl mluvit českou řečí, ale za to byl velmi ochotný a milý. Zjistili jsme, že v Mongolsku je spousta zajímavých věcí týkajících se kultury. Děti z 6. A mohly ochutnat báječné sušenky, které jsou v Mongolsku velmi oblíbené. Přátelé pustili film týkající se Mongolska a k tomu jim vyprávěli o mongolských tradicích. Na památku na závěr třídy 6. A napsal karikaturista jejich jména starou mongolštinou a rozloučili se mongolsky. Moc se všichni těší na další multikulturní týden cestou do Mongolska, ale Mongolskem to teprve začalo.

Další den multikulturního týdne 6.A a 6.B navštívily Rusko. Jako každý multi-

kulturní den nám paní pověděla napřed rusky a potom něco i málo česky o Rusku. Druhou hodinu se přesunuly 6.A a 6.B do vedlejší učebny, kde na ně čekala paní z Ruska. Předvedla překrásnou prezentaci o Rusku a něco o něm i pověděla. Šesté třídy zjistily, jaké je například v Rusku počasí a nebo jaké jsou v Rusku mince. Děti si mohly prohlédnout nádherné Matriošky vytesané ze dřeva a ručně malované. Bohužel týden se naplnil a pro šesté třídy multikulturní týden skončil, ale všichni se těší na další, třeba příští rok, aby mohli poznat nové země.

A. Šafářová, K. Beranová
& D. Lambertyová, 6. A

Multikulturní týden „Letem světem se školou“

Ve čtvrtek 28. února k nám na školu zavítala Taťana Trojanová, která zde žije už 3 roky a přijela z ruského Krasnojarsku. U nás je profesorkou v tanečním klubu Xanada, kde učí 5 stálých členek klubu. Praktické ukázky výuky tance se zúčastnili žáci šestých, osmých a devátých tříd a Taťana všem ukázala, co se v klubu dá naučit.

Rozmístila nás po celé ploše tělocvičny a začala s rozcvičkou. Po krátkém protažení přišla na řadu výuka tanečních kroků od známého krále popu Elvise Presleyho. Snažili jsme se vše zapamátovat, a když jsme měli pocit, že vše umíme, začali jsme opravdu tančit. Bez hudby nám to šlo vcelku dobře, ale když nám Taťana pustila píseň od Harryho Connicha jr. a my měli „trsát“ do rytmu hudby, nastaly problémy. Muzika nás dost zmátla. Postupem času a neustálým opakováním kroků to bylo lepší a lepší. Když se nám zdálo, že už vše zvládneme, Taťana vyhlásila soutěž děvčat proti klukům. Byla to velká legrace a super nápad, pobavil se i náš pan ředitel, který se celé akce zúčastnil jako fotograf. Na fotkách jsou vidět docela zajímavé taneční figury a výrazy.

Všem se akce moc líbila a doufáme, že se zase příští rok s Taťanou uvidíme a že nás opět něčemu novému naučí.

Kateřina Včelišová, 8. B

Z adaptačního kurzu žáků 7.B

Adaptační kurz jsme si opravdu užili! Moc nám to jako třídě pomohlo. Seznámili jsme se lépe i s paní učitelkou a poznali se i z jiné stránky. Nejvíce se mi líbilo závěrečné psaní vzkazů, ve kterých jsme se dozvěděli, co si o nás myslí ostatní.

Dostala jsem spoustu krásných dopisů, některé byly i vtipné. Líbily se mi hry, protože jsme všichni spolu hezky spolupracovali a hodně jsme se nasmáli. Poslední večer jsme soutěžili o miss, ale nebylo to jako obvykle. Vždy tři dívky převlékaly dva chlapce za slečny. Byla to velká legrace.

Myslím, že nám pobyt mimo školu pomohl, a pravidla, která jsme si domluvili, se pokusíme dodržovat. Určitě by mělo být takových kurzů víc. Nejraději bych se tam vrátila.

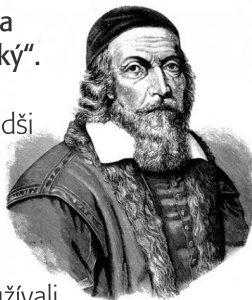
Markéta Richterová

Psí život... (9.A píše povídky a zamyšlení)

Janka Plešková se s touto prací dostala do finále soutěže „Jan Amos Komenský“.

Přiznám se, dnes je to poprvé, kdy se zamýšlím nad tím, zda bych chtěla být radši psem domácím nebo vlkem obecným. A proto vás nechám rozhodnout. A ukážu vám to trochu jinak.

Kdysi dávno, když už lidé vychovávali své vlastní domácí mazlíčky a ovčáci používali k hlídání ovcí vlčáky, rozhodl se jeden vlk, že se půjde proběhnout a vyčistit si hlavu od všech těch povinností vůdce. Když se rozběhl, neřešil směr běhu a prostě utíkal tam, kam ho nohy nesly. Doběhl až na konec jednoho starého lesa. Zastavil se a spatřil před sebou ohradu, plnou ovcí s jedním vlčákem. Zamyslel se a řekl si: „Vždyť je mi tak podobný, jak to, že je neloví jako potravu?“ Vlkovi to dlouho vrtalo hlavou, až si řekl, že se ho na to musí zeptat. Rozběhl se tedy k ohradě, ale v tom momentě si ho vlčák všiml a začal na něj štěkat. Vlk se zastavil a vykřikl: „Proč na mě štěkáš, vždyť jsme jako rodina.“ Vlčák mu odvětil: „Ty nejsi moje rodina, mojí rodinou jsou lidé.“ V tu chvíli prolítla jiskra a bylo zjevné, že oba zajímá to samé. Jaký je život toho druhého. Vlčák byl klidný a otázal se: „Jaký je tvůj život?“ Vlk mu odpověděl: „Budu ti vyprávět svůj, když ty mi na oplátku budeš vyprávět ten tvůj.“ Vlčák souhlasil. A vlk se pustil do vyprávění: „Můj život není jednoduchý. Před pár lety jsem se stal vůdcem jedné menší smečky, od té doby musím dávat pozor, aby se kterémukoliv členu smečky nic nestalo, což není bohužel jednoduchý úkol. Už od malička jsme zvyklí utíkat před lovci, jenže ne pokaždé se všichni zachrání. A v tom je ten problém. Já je mám chránit. Do toho všichni lovíme jako smečka, takže co se uloví, to se společně také sní. Jenže tím pádem jsme někdy i několik dní o hladu, než se nám povede sehnat nějakou lepší oběť. Před nedávnem se mi narodilo moje šesté mládě a je čím dál tím těžší je všechny nakrmit. Není to lehké, ale má to i svoje výhody. Máme volnosti, kolik jen chceme, místa, kolik si jen usmyslíme, a hlavně máme jednu velkou rodinu, kde si všichni rozumíme. Teď mi řekni, jaké výhody a nevhody máš ty, můj bratře.“

„Nemám tak pestrý život jako ty, můj příteli, ale za to veselý. Máám jídla, kolik sním za celý den. Každý den jsem na čerstvém vzduchu a na sluníčku a na oplátku, za lásku svých pánů, jim tu

hlídám ovce. Nikdy mě nenapadlo nijak jim ublížit. Pravdou je, že jsem nikdy neměl volnosti, kolik jsem chtěl, a že musím poslouchat svého pána, ale můj pán je velice laskavý. Také uznává, že jsem nikdy nemusel lovit, ale také jsem nikdy neměl svůj vlastní život. Smutné je, že jsem nikdy neviděl vyrůstat svá mláďata, protože jsem nikdy žádná neměl. Závídím ti jedno. To že máš volnosti a prostoru kolik chceš. Nestěžuji si, já se tu mám jinak opravdu velice dobře. Máám kde spát, mám co jíst i pít. Můj pán je můj nejlepším přítelem a stádo ovcí je jako má rodina, o kterou pečuji. Večer zaháním stádo do stodoly, aby je někdo nesežral nebo aby se ovce nezaběhla. To je můj denní úkol. Příteli, nemáš si na co stěžovat, oba máme život takový, jaký bychom měli mít.“

Vlk na něj pohlédl a pravil: „Bratře, na jednu stranu máš život lepší než já, na druhou ne! Nemohu si stěžovat. Každý život přináší své výhody i nevýhody, každý život nám dává to, co nám je milé. Na tvém životě je dobré, že máš jídla, kolik chceš, a že nemusíš před nikým utíkat. Já sice musím utíkat a shánět si potravu, ale mám milující vlčici a šest mladých. To je náplní mého života. Jak tvůj, tak i můj život je skvělý.“

„Příteli, nejsou skvělé, jsou odlišné a tak vzdálené! Ale přes to jsme si tak blízcí a přátelští. Dva břehy se nedají srovnávat, stejně, jako bys nemohl srovnat den a noc. Obojí se liší, ale přesto se doplňuje a potřebuje. Stejně je to i s našimi životy. Každý z nás stále přemýšlel, kdo ho má lepší. Najednou jsme došli k závěru, že ho ani jeden z nás nemá tak skvělý, jak předpokládal ten druhý. Rád jsem tě poznal, příteli, teď už budu muset jít, ale přijď si zase někdy popovídat.“ Vlk mu odpověděl: „Přijdu, bratře, sbohem.“ Po těchto slovech se vydal každý svou cestou, ale z vlčáka a vlka se stali dva nejlepší přátelé, vždyť si byli přece tolik podobní! Lišili se jen v maličkostech a ty se jim na sobě právě tolik líbily. Vlk chodil za vlčákem každý den a pokaždé, když přišel, měli si spolu co říct.

Člověk se tedy nemůže zamýšlet nad tím, jestli by byl radši domácím mazlíčkem či tvorem divokým a svobodným, protože oba světy přinášejí pokaždé něco zajímavého. Oba životy ukazují to hezké i to špatné, co lidé už raději přehlížejí. Ukazují nám totiž, že svět nemusí být ani tak špatný, ani tak dobrý, jak se zdá. Má zlatý střed a ten právě vidí zvířata. Náš svět má rovnováhu, jakou nám právě ukazuje zvíře domácí a zvíře divoké. Co myslíte, mám pravdu, nebo ne?

Z adaptačního kurzu 7.A

Turnaj v „basketu“

Dne 6. března 2013 proběhl na naší škole turnaj dívek v basketbalu o Pohár bratřanců Veverkových. Turnaje se zúčastnilo 9 týmů. Jedním z týmů byla ZŠ Studánka, která naprosto ovládla turnaj. Na druhém místě po napínavém zápase se Studánkou skončila škola ZŠ Benešovo náměstí. Třetí místo získala škola ZŠ Štefánikova, se kterou se utkalo i naše školní družstvo.

Naše školní reprezentace obsadila 7. místo. Kapitánkou byla Michaela Marečková.

Turnaj byl zahájen slavnostním nástupem všech družstev. Paní učitelka Viktorinová vysvětlila všem týmům systém rozlosování. Účastníci turnaje byli rozděleni do 3 skupin. Tým, který vyhrál svojí skupinu, postoupil do finále o 1. – 3. místo, u ostatních družstev o umístění rozhodovalo skóre.

Náš tým do každého zápasu vstupoval s obrovským nadšením a s citem pro hru, ale stejně snaha školního týmu nedosáhla většího úspěchu nežli 7. místa. Výsledek přesvědčil nás i zástupce školy o tom, že pouhé nadšení pro hru nestačí a že pro dosažení lepšího výsledku v příštím ročníku je potřeba zařadit do hodin tělocviku větší množství tréninku.

Eliška Bergmanová, 8.B

Výlet do hotelové školy v Chrudimi

Výlet započal na vlakovém nádraží v Pardubicích, odkud jsme vyrazili do Chrudimi. Cesta proběhla bez sebemenších problémů.

K hotelové škole jsme dorazili předčasně, ale žáci zdejší školy, ba dokonce i samotný pan ředitel nás vpustili do budovy dříve se slovy: „Alespoň si to tu lépe prohlédnete“. Pan ředitel nás zavedl do malé, ale moc pěkně vypadající restaurace v suterénu budovy. Zde nás také přivítal vypravováním o škole, o jejich úspěších a absolventech.

Poté přišly na řadu otázky ohledně etikety. Různé dvojice žáků a žákyň naší třídy chodily k prostřené tabuli a pan ředitel pokládal otázky typu: „Co je klubový talíř“ nebo „Jaká sklenička je na červené víno“. Ukazoval nám různé druhy příborů, třeba na šneky, ústřice nebo grapefruit. Po této zkoušce, kterou jsme absolvovali podle pana ředitele na jedničku, nás vzal na prohlídku školy. Zavedl nás do počítačové učebny, do třídy s interaktivní tabulí, cvičné kuchyně. Naše prohlídka skončila v učebně stolování. Tam mají studenti k dispozici vlastní bar, vařič a kompletní výbavu pro barmany. Zde jsme měli možnost zhlédnout loupání banánu a pomeranče „bezdotykovou metodou“, flambování a také jsme zde ochutnali žabí stehýnka! Na závěr prohlídky školy jsme viděli parádní barmanskou show se spoustou triků, přemetů, kouzel se sklenicemi a lahvemi.

Nastával však již čas oběda a všem už kručelo v břiše. Přešli jsme tedy zpět do restaurace, kde na nás čekali číšníci a číšnice z řad maturantů. Jako první chod byl brokolicový krém, následovalo kuřecí prso s brambory na tymiánu a dušenou mrkví a jako sladká tečka byla podávána mramorová buchta se šlehačkou a ovocem. Všem jídlo moc chutnalo.

Byl čas jít. Poděkovali jsme panu řediteli i studentům za příjemně strávené dopoledne a s plnými žaludky a krásnými vzpomínkami jsme se odebrali na nádraží.

Jakub Vondrouš, 8. B

Zápis do 1. tříd „Letem světem“

